

ג'ינג'י / מרים ילן-שטקליס

ושם במרום, בגן-עדן – היכל,
ובו בהיכל – פסא-המלכות,
ויושב לו המלך דוד,
ובגדו השרביט,
וארי מימינו וארי משמאלו,
ועומדים לפניו משרתיו ושריו,
ועומדים לפניו רבבות חילותיו,
והכל – זהב
ומתחת לכתר יורדים תלתליו –
צהבים תלתליו של המלך דוד,
צהבים תלתליו!
וכלו אדמוני.

ויאמר המלך דוד:
גש אלי, קטנטני,
פתי שלי,
וראה – גם אני ג'ינג'י!
והביט אל עיני,
והביט אל תוכי,
וילחש – אפרוחי, אפרוחי,
ג'ינג'י שלי!

כך אמר לי דוד, כך אמר לי המלך
ואמא שלי –
גם היא שם הייתה עמדי,
ולחשה – מחמדי,
מחמדי...

אמא אומרת תמיד: מחמדי,
לילדי ראש-זהב,
ראש-זהב לילדי.

וברחוב הם קוראים לי... ג'ינג'י.
בפתה הם קוראים לי ג'ינג'י
אפילו בלילה בתוך-תוך פרי
יבער שפירי!
ג'ינג'י...

רבים הצבעים עמך, אדני –
תכלת פרשת על פני השמים,
ולאמא שלי חומות העינים,
ירק לעלה, ולגרד ורד,
או לבן, או אדם, ועוד יש, ועוד!
רבים הצבעים עמך, אדני,
יפים ומרבים!
ולמה בראתך לך ילדים צהבים,
אדני, צהבים?

בכיתי הערב לפני השנה,
ואמא נגשה, ודמעה בעינה.
מחמדי, לחשה, מחמדי...
ובלילה-בלילה ויבוא אליהו,
ויעמד על ידי,
ויאמר: קומה, קומה, ילדי!
ובכנף אדרתו עטפני
ונשאני –
אל על.